

været forhandlet om dette Spørgsmaal, nemlig den Gang, da Udkastet til Afskaten af 1848 blev debatteret af Provindsstaaenderne. Den Gang blev det samme Spørgsmaal bragt frem, om Inddæmningsdiger skulde gaa ind under Digeloven; fra den kongelige Kommissarius's Side blev det uergeret, at Diger, som opføres for at indvinde Land fra Havet, vare en ganske anden Gjenstand end de Diger, som Udkastet omhandlede, og fra anden Side blev der som nu gjort gjældende, at de forskjellige Slags Diger ikke altid med Sikkerhed lade sig skjelne fra hverandre, at de ofte løb sammen, at det ofte vilde være vanskeligt at afgjøre i det konkrete Tilfælde, om de vare Inddæmningsdiger eller Diger til Bessyttelse af det tilstedeværende Land. Men Debatten sluttede med den afgjørende Bemærkning af den iql. Kommissarius, at dette Spørgsmaal blev et rent faktisk, som maatte afgjøres af Landvæsenkommissionen. Hverpaa har Sagen hidtil staaet, og det er Udvalgets Anskuelse, at den saaledes fremdeles kan blive staaende, og at der ikke udfordres nogen ny udtrykkelig Bestemmelse, affattet paa den ene eller paa den anden Maade. Det bliver altid Landvæsenkommissionen, der kommer til at undersøge, om det Dige, hvortil Nogen vil fordre exproprieret Grund eller Materiale, eller til hvis Anlæg og Vedligeholdelse Nogen vil have Uvillige indbragte, hører ind under denne Lov eller ikke, er et Bessyttelsesdige eller et Inddæmningsdige. Medens vi saaledes ikke have anset det for nødvendigt udtrykkelig at sige, hvad der alt nu er det Gjældende, er det derimod, som det vil sees af Betænkningen, kommet til Forhandling i Udvalget, om det maatte være rigtig, at Inddæmningsdiger bestandigt forbleve udenfor Digeloven og udenfor de Sketsfordele, som tilstaaes de Diger, Loven paagjælder. Det er da blevet gjort gjældende, at fra det Tidspunkt, det indvundne Areal efter den givne Koncession stilles lige med Statens øvrige Landomraade, nemlig naar det styksettes og beskattes, burde dets Diger stilles lige med Bessyttelsesdiger og have de Fordele, som indbrømmes disse. Men herved har man dog troet at maatte sætte en væsentlig Betingelse, nemlig den, at der ikke derigjennem gjøres nogen Forandring i bestaaende Rettigheder og indgaaede Forpligtelser, og vi ere da ved vore Overvejelser naaede til at foreslaa det ærede Thing en saadan Bestemmelse som den, der findes i Vædringsforslaget under Nr. 15. Det er jo temmelig vanskelige Forhold at overse, det er ikke let at gjøre sig klart, hvorledes de paagjældende Forhold ville stille sig paa et sjernt Tidspunkt, der vel i Reglen ligger 20 Aar efter, at Inddæmningen har fundet Sted. Vi have imidlertid søgt at formulere det saa godt som muligt. Det vil nu sees, at der er fremkommet et Vædringsforslag fra den høitærede Indenrigsminister, hvilket tyder paa, at han ikke

kan tiltræde det af Udvalget stillede Forslag. Udvalget tror, at en Diskussion om Fordelene og mulige Mangler ved det af os under Nr. 15 stillede Vædringsforslag, og en Sammenligning imellem dette og det af den høitærede Minister stillede Forslag ikke vil have noget reelt Udbytte for Sagen, og Udvalgets Medlemmer have derfor besluttet, for at simplificere Debatten, at tage dette Vædringsforslag tilbage. Jeg har derfor for Diebliffet ikke noget Videre at anføre med Hensyn til det under Forhandling stillede Uffnit.

Formanden: Den ærede Ordfører har taget Vædringsforslaget under Nr. 15 tilbage. Maa jeg spørge, om Nogen optager det?

Erstry: Jeg optager det.

Formanden: Forhandlingen vil altsaa forfattes ogsaa om dette Vædringsforslag.

Ordnings: Som det høie Thing vil se, er der i Lovforslagets §§ 9 og 10 faktisk Bestemmelser om, at den Vedtægt, der udarbejdes for de under Amtsrådets Bestyrelse hørende Digelag, skal indeholde en Fortegnelse over familige Eiendomme tilligemed en Angivelse af det Forhold, hvori de enkelte Eiendomme svare Bidrag til Digerne, og at denne Fortegnelse skal thinglæses og noteres paa hver Eiendoms Konto. Dernæst bestemmes i 2det Stykke af § 10, at, saafremt der skulde være stiftet nogen Forsømmelse i saa Henseende, navnlig i den Retning, at en Eiendom skulde være bleven delt, medens Noteringen stod paa, eller forinden denne var foretaget, og altsaa Delingen af Udgifterne for en saadan udparcelleret Eiendom ikke har fundet Sted i selve Vedtægten, skal Rettsbetjenten underrette Digebestyrelsen derom, og denne, nemlig Digebestyrelsen, skal derefter foretage Fordelingen. Jeg har havt nogen eller rettere sagt megen Betænkelse ved denne Bestemmelse, fordi der er saa mange Momenter, der gjøre sig gjældende ved en saadan Fordeling. Det er ikke med Udgifterne til Digeanlæg saaledes som med andre Forhold, jeg vil f. Ex. nævne Liendevæderlag, hvor i en Lov derom af 23de Januar 1862 faar, at Fordelingen af Parceller foretages efter Hartkorn, idet Hartkorn og Liendevæderlag ere to Momenter, som følges ad; men ved Spørgsmaalet om Fordelingen af Udgifterne til et Digelag paa de forskjellige Parceller af en tidligere Eiendom, er det Eiendommens Bestaffenhed og flere andre Ting, som gjøre sig gjældende. For mig er Hovedsagen imidlertid, at her gjøres Digelagets Bestyrelse, blandt hvilken Sælgeren af den udparcellerede Eiendom meget let kan befindes sig, til Dommer over denne Fordeling, uden at nogen som helst Appel kan finde Sted fra den Kjøber af Parcellen, som mener sig forurettet derved.